

Заставаше на едно високо мѣсто, втречено го гледаше, дращѣше се отъ страни по тѣлото, прѣхтѣше и мърдаше веждитѣ си. Следъ две седмици той спечели играта. Презъ това време кафезътъ не бѣ напълно почистванъ; помитанието ставаше отвѣнъ съ метла отъ прѣчки. Бонами каза една сутринь: „ще влѣза вжтре да почистя самъ“. Собственикътъ на менажерията го предупреди: „тя е опасна маймуна; ако ви хване за врата, загубени сте“.

Въпрѣки това, той влѣзе. Джини се покатери на своето високо мѣсто и, както винаги, почна да прѣхти, да подскача и да се дращи. Той не снѣ очи отъ нея и непрестанно ѝ говорѣше. Нищо не се случи, но собственикътъ пакъ го предупреди: „Предпазвайте се, защото може да ви нападне. Не искамъ да нося отговорность, ако влѣзете втори пжтъ“.

Още имаше нужда отъ време и търпение. Бонами разбира работата си. Много посещения, непрестанно приятелско държане, тихо говорене, малки подарѣци отъ любима храна — и постепенно възмущението се превърна въ търпимостъ, търпимостъта въ съчувствие, съчувствието въ привързаностъ.

Тя знаеше вече, кога той ще я посети и го очакваше. Следъ месецъ Джини и той станаха доста добри приятели. Той я бѣ добре оценилъ: тя притежаваше добъръ характеръ, необикновено умна, и само липсваха подходящи условия, за да прояви тѣзи свои чѣрти. Тѣзи условия ѝ създаде Бонами. Къмъ жени и деца тя никога не бѣше дива, само мжжетѣ не можеше да търпи, но сега стана кротка и къмъ тѣхъ. Мразѣше само Кифе,